

12 MILIJONŲ PARDUOTŲ KNYGŲ
NR. 1 TARPTAUTINIS BESTSELERIS

KEPLER

JO NESBØ
lygio rašytojas.

- *The Sunday
Times*

Susitik akis į akį su
pačia baime

HIPNOTIZUOTOJAS

KEPLER

HIPNOTIZUOTOJAS

Romanas

Iš švedų kalbos vertė
VIRGINIJA JURGAITYTĖ

OBUOLYS

Kaip ugnis, visai kaip ugnis. Tokie buvo pirmieji žodžiai, kuriuos ištarė užhipnotizuotas berniukas. Nors jis turėjo šimtus pavojingų pjautinių žaizdų veide, kojose, pilve, nugaroje, pėdose, sprande ir pakaušyje, buvo nutarta jį užhipnotizuoti tikintis sužinoti, kas jam nutiko.

– Aš bandau užsimerkti, – murma jis. – Įeinu į virtuvę, o ten vyksta kažkas keista, – tarp kėdžių laksto kibirkštys, o grindimis šliaužia raudona liepsna.

Jaunesnysis policininkas, kuris rado berniuką kotedže tarp kitų kūnų, galvojo, kad jis negyvas. Vaikas buvo smarkiai nukraujavęs, patyręs šoką ir be sąmonės. Atgavo jį tik po septynių valandų.

Jis buvo vienintelis išgyvenęs liudytojas. Komisaras Jonas Lina spėjo, kad berniukas galėtų apibūdinti žudiką. Nusikaltėlis ketino nužudyti visus, todėl greičiausiai savo veido neslėpė.

Bet policininkui niekada nebūtų kilusi mintis kreiptis į hipnotizuotoją, jei ne ypatingos aplinkybės.

Graikų mitologijoje dievas Hipnas buvo vaizduojamas kaip sparnuotas berniukas su aguonų galvutėmis saujoje. Jo vardas reiškia miegą. Hipnas ir Mirtis yra dvyniai, pagimdyti Nakties ir Tamsos.

Pirmą kartą hipnozės terminą šiulaikine prasme 1843 metais pavartojo škotų chirurgas Džeimsas Bredas. Šiuo žodžiu jis apibūdino į miegą panašią būseną, kai žmogus išlieka nepaprastai dėmesingas ir labai imlus įspūdziams.

Šiandien jau mokslškai įrodyta, kad galima užhipnotizuoti beveik visus žmones, tik vis dar nesutariama ir diskutuojama dėl hipnozės panaudojimo, patikimumo ir pavojingumo. Tikriausiai taip yra todėl, kad hipnozę pasitelkia sukčiai, fokusininkai ir viso pasaulio slaptosios tarnybos.

Užhipnotizuoti žmogų nėra sunku; žymiai sunkiau kontroliuoti veiksmo eigą, valdyti pacientą ir analizuoti rezultatus. Iš tikrųjų gerai įvaldyti gilią hipnozę gali tik labai patyręs ir tam tikrų igūdžių turintis žmogus. Pasaulyje yra tik keli patikimi hipnozės ekspertai, turintys medicininį išsilavinimą.

Gruodžio aštuntosios naktis

Erikas Marija Barkas krūptelėjo ir pabudo nuo telefono skambučio. Vis dar snūduriuodamas, šypsodamasis ištare:

– Balionai ir serpantinai.

Širdis smarkiai plakė dėl tokio staigaus atsibudimo. Erikas nesusprato, kodėl pasakė tuos žodžius ir ką sapnavo.

Kad nepažadintų Simonos, jis ištipeno iš miegamojo, uždarė duris ir tik tada atsiliepė:

– Erikas Marija Barkas klauso.

Komisaras Jonas Lina paklausė, ar Barkas jau pabudęs ir galės išklausyti svarbią informaciją. Klausydamasis komisaro, Barkas pamažu vėl grimzdo į sapno tamsą.

– Girdėjau, kad jūs esate ūmių traumų gydymo specialistas, – kalbėjo komisaras.

– Taip, – patvirtino Barkas ir klausydamasis informacijos prarijo tabletę nuo skausmo.

Policininkas išdėstė, kad reikia apklausti liudytoją – penkio-likos metų berniuką, kuris matė, kaip buvo nužudyti du žmonės. Bėda ta, kad jis sunkiai sužeistas, būklė nestabili, vaikas patyrė šoką ir dabar guli be sąmonės. Naktį jis buvo perkeltas iš Hudingės Neurologijos skyriaus į Karolinos universitetinės ligoninės Neurochirurgijos skyrių Solnoje.

– Kas jo gydytojas? – pasiteiravo Erikas.

– Daniela Ričards.

– Ji labai gera specialistė, ir aš esu įsitikinęs, kad ji sugebės...

– Kaip tik ji ir pasiūlė, kad paskambinčiau jums, – nutraukė komisaras. – Jai reikia pagalbos ir gana skubiai.

Erikas grįžo į miegamąjį pasiimti drabužių. Pro užuolaidas skverbėsi gatvės žibinto šviesa. Simona gulėjo ant nugaros, įrėmusi į jį keistą, tuščią žvilgsnį.

– Nenorėjau tavęs pažadinti, – sušnabždėjo jis.

– Kas skambino?

– Iš policijos... komisaras, bet neišgirdau jo pavardės.

– Ko norėjo?

– Turiu važiuoti į Karolinos ligoninę. Prašo padėti vienam berniukui.

– Kiek dabar valandų?

Ji pažiūrėjo į žadintuvą ir užsimerkė. Erikas pastebėjo, kad ant jos šlakuotų pečių liko įspaudų nuo pasiglamžiusios patalynės.

– Miegok, Simute, – prakuždėjo jis.

Susirinkęs drabužius, Erikas išsliūkino į prieškambarį, uždegė šviesą ir skubiai apsirengė. Jam už nugaros sužybsėjo geležtė. Atsisukęs Erikas pamatė, kad ant durų rankenos sūnus buvo pakabinęs pačiūžas, kad nepamirštų pasiimti. Nors laiko mažai, Erikas nuėjo

prie drabužinės ir stalčiuje surado pačiūžų apsaugas, užmovė jas ant aštrių geležčių, pastatė pačiūžas ant grindų ir išėjo.

Gruodžio aštuntoji, trečia valanda ryto. Erikas Marija Barkas įsėdo į automobilį. Iš juodo dangaus lėtai krito snaigės. Jokio vėjo, didelės snaigės pamažu užklojo tuščią gatvę. Jis pasuko užvedimo raktelį ir saloną užliejo švelni muzika – Mailso Deivio *Kind of Blue*.

Iki ligoninės visai netoli. Per miegantį miestą jis nuvažiavo Dagčių fabriko gatve, paskui Svėjos gatve link Nortulio. Už krantinčių snaigių uždangos Brunsvikeno vandenys atrodė kaip didelė, tamsi erdvė. Jis lėtai įsuko į ligoninės teritoriją, paskui pravažiavo tarp Astridos Lindgren korpuso, kur trūksta personalo, ir Gimdymo skyriaus, pralenkė Radiologijos ir Psichiatrijos skyrius, tada pasistatė automobilį įprastoje vietoje prie Neurochirurgijos klinikos. Aukšto pastato languose atsispindėjo gatvės žibintų šviesos. Lankytojų aikštelėje stovėjo tik keli automobiliai. Prietemoje medžiuose krebždėjo strazdai. Erikas pastebėjo, kad šiuo paros metu čia nesigirdi greitkelio gausmo.

Jis perbraukė įėjimo kortelę per aparatą, surinko šešiaženklį kodą ir įžengė į fojė, liftu pakilo į penktą aukštą ir nužingsniavo koridoriumi. Lubų šviestuvų atšvaitai atsispindėjo ir žybciojo mėlyname linoleume tarsi ledas griovyje. Barkas tik dabar pajuto nuovargį po staigaus adrenalino antplūdžio. Sapnas buvo labai malonus, jis vis dar jautėsi laimingas. Vyras praėjo operacinę ir didžiulę neigiamo slėgio palatą. Pasisveikino su naktine sesele ir dar kartą pergalvojo, ką jam papasakojo komisaras: berniukas kraujuoja, visas kūnas supjaustytas, prakaituoja, nenori gulėti, neramus ir labai ištroškęs. Su juo bandoma kalbėtis, bet būklė greitai prastėja. Jo sąmonė nebėra

aiški, širdies ritmas trinka, todėl gydytoja Daniela Ričards teisingai nutarė neprileisti prie jo policininkų.

Prie aštuoniolikto skyriaus durų budėjo du uniformuoti policininkai. Erikui pasirodė, kad jam artinantis tiedu sunerimo. „Galbūt jie pavargę“, – pagalvojo jis sustojęs priešais prisistatyti. Jie greitai patikrino jo leidimą, paspaudė mygtuką ir durys tyliai zvimbdamos atsidarė.

Įėjęs vidun Erikas paspaudė ranką Danielai Ričards ir pastebėjo, kad jos veidas įsitempęs, kūno judesiai taip pat išdavė slepiamą įtampą.

– Išgerk kavos, – pasiūlė ji.

– Ar turime tam laiko?

– Aš seku kraujavimą iš kepenų, – atsakė ji.

Prie kavos automato stovėjo ir į jį barbeno keturiasdešimtmetis vyras su džinsais ir juodu švarku. Jo plaukai šviesūs, susivėlę, lūpos rimtai sučiauptos. Erikas pagalvojo, kad čia Danielės vyras Magnusas. Niekada nebuvo jo sutikęs, matė tik nuotraukas jos kabinete.

– Ar čia tavo vyras? – linktelėjo Erikas į vyriškio pusę.

– Ką? – paklausė ji. Eriko klausimas ją nustebino ir pralinksmino.

– Pamaniau, gal atvažiavo Magnusas.

– Ne, – nusijuokė ji.

– Ar tu įsitikinusi? Aš jo paklausiu, – šyptelėjo jis ir patraukė link vyro.

Suskambo Danielės mobilusis ir ji juokdamasi atsiliepė.

– Erikai, liaukis, – tarstelėjo ji ir priglaudusi aparatą prie ausies atsiliepė: – Daniela klauso.

Tačiau niekas nekalbėjo.

– Alio?

Ji palaukė kelias sekundes, paskui atsisveikino, ironiškai ištar-dama havajietišką „aloha“, nuspaudė pokalbio pabaigos mygtuką ir pasuko link vyrų.

Erikas jau stovėjo šalia blondino. Kavos automatas zvimbė ir šnypštė.

– Išgerkite kavos, – pasiūlė jam vyras ištiesdamas puodelį.

– Ačiū, ne.

Vyras gurkštelėjo kavos ir nusišypsojo. Skruostuose išryškėjo duobutės.

– Skani, – nusišypso jis ir vėl ištiesė Erikui puodelį.

– Aš nenoriu.

Vyras vėl gurkštelėjo, žiūrėdamas į Eriką.

– Ar galėčiau pasiskolinti jūsų telefoną? – staiga paprašė jis. – Jei jūs neprieštarausite. Savąjį pamiršau automobilyje.

– Jums reikia mano telefono? – paklausė Erikas šaltu tonu.

Blondinas linktelėjo žiūrėdamas į jį šviesiai pilkomis kaip poli-ruotas granitas akimis.

– Galite vėl pasiskolinti mano, – pasiūlė Daniela.

– Ačiū.

– Nėra už ką.

Blondinas paėmė telefoną, pažiūrėjo į jį, o paskui į gydytoją.

– Pažadu atiduoti.

– Vis tiek juo naudojatės tik jūs, – nusišypsojo ji.

Jis nusijuokė ir paėjo į šoną.

– Čia ne tavo vyras, – suprato Erikas.

Moteris šypsodamasi papurtė galvą. Erikas iš jos veido supra-to, kad ji labai pavargusi. Buvo patrynusi akis ir netyčia išsitepusi skruostą pilku akių pieštuku.

– Ar eisime apžiūrėti paciento? – paklausė Erikas.
– Gerai, – linktelėjo ji.
– Jau vis tiek atvažiavau, – pridūrė jis skubiai.
– Erikai, aš labai noriu išgirsti tavo nuomonę, nesijaučiu užtikrinta.

Ji be garso atidarė sunkias duris ir Erikas nusekė paskui ją į šilną palatą šalia operacinės. Ant lovos gulėjo liesas berniukas. Dvi seselės tvarstė jo žaizdas – šimtus durtinių ir pjautinių žaizdų visame kūne – pėdose, krūtinėje ir pilve, sprande, pakaušyje, veide, rankose.

Pulsas silpnas, bet labai dažnas. Lūpos papilkėjusios kaip aliuminis, vaikas prakaitavo, jo akys stipriai užmerktos. Atrodė, kad nosis sulaužyta. Po oda matėsi nuo kaklo iki krūtinės išsidriekęs kraujavimas.

Nepaisant žaizdų matėsi, kad berniuko veidas gražus.

Daniela tyliai papasakojo apie vaiko būklę, tyrimų rezultatus. Staiga pasigirdo barbenimas – ji nutilo. Vėl tas blondinas. Jis mojavė jiems per durų stiklą.

Erikas ir Daniela pažiūrėjo vienas kitam į akis ir išėjo iš palatos. Blondinas vėl mindžikavo prie kavos automato.

– Prieš susitinkant su policininku, radusiu berniuką, jums gali praversti didelis puodelis kapučino.

Tik dabar Erikas suprato, kad prieš valandą jį pažadino šis šviesiaplaukis komisaras. Kalbant telefonu jo suomiška tartis nebuvo tokia akivaizdi kaip dabar, o gal Erikas buvo per daug pavargęs ir negirdėjo.

– O kodėl turėčiau susitikti su berniuką radusiu policininku? – pasidomėjo Erikas.

– Kad suprastumėte, kodėl turiu apklausti...

Suskambo Danielos telefonas ir Jonas nutilo. Jis ištraukė telefoną iš savo švarko kišenės ir nekreipdamas dėmesio į jos ištiestą ranką skubiai dirstelėjo į ekraną.

– Čia turbūt man, – spėjo Jonas ir atsiliepė. – Taip... Ne, aš noriu, kad jis būtų čia. Gerai, bet man nusispjaut.

Klausydamasis kolegos prieštaravimų, Jonas tik šypsojosi.

– Pastebėjau vieną dalyką, – pasakė jis.

Balsas ragelyje kažką rėkė.

– Aš darysiu savaip, – ramiai pasakė Jonas. Jis užbaigė pokalbį, atidavė telefoną Danielai ir tyliai padėkojo.

– Turiu apklausti pacientą, – rimtai pareiškė jis.

– Apgailestauju, bet aš pritariu gydytojos Ričards sprendimui.

– Kada jis galės kalbėti?

– Negalės, kol nepraeis šokas.

– Žinojau, kad taip atsakysite, – burbtelėjo tyliai.

– Jo būklė vis dar itin kritiška, – paaiškino Daniela. – Plaučiai pažeisti, taip pat ir plonosios žarnos, ir kepenys, ir...

Pro duris įžengė policininkas purvina uniforma ir neramiai apsidairė. Jonas pamojavo jam, priėjęs paspaudė ranką, kažką tyliai pasakė. Policininkas perbraukė ranka sau per burną ir pažiūrėjo į gydytojus. Komisaras patikino, kad viskas gerai, kad gydytojams reikia paaiškinti aplinkybes ir tai gali jiems padėti apsispęsti.

– Taigi, – pradėjo policininkas tyliai atsikrenkštęs. – Per raciją buvo pranešta, kad Tumbos stadiono tualete valytojas rado negyvą vyrą. Mes važiuojame Hudingės gatve ir jau turėjome sukti į Slénio gatvę link ežero. Mano kolega Janė įėjo vidun, o aš tuo metu kalbėjais su valytoju. Iš pradžių manėme, kad mirtis ištiko dėl per dide-

lės dozės, bet greitai supratome, kad čia visai kas kita. Janė sugrįžo iš persirengimo kambario išbalęs kaip popierius ir nenorėjo įleisti manęs vidun. Jis triskart pakartojo, kad ten žiauriai daug kraujo, paskui klestelėjo ant laiptų ir...

Policininkas nutilo, atsisėdo ant kėdės ir liko sėdėti pusiau prasižiojęs, žvilgsnį įbedęs į sieną.

– Ar gali tęsti? – paprašė Jonas.

– Taip... atvyko greitoji, mirusysis buvo atpažintas, o man buvo nurodyta pakalbėti su artimaisiais. Mūsų nedaug, tad turėjau vykti vienas, nes mūsų viršininkė pasakė, kad niekur nenori siųsti Janės, kai jis tokios būklės, ir tai visiškai suprantama.

Erikas žvilgtelėjo į laikrodį.

– Jūs turite jį išklausti, – įspėjo Jonas Eriką ramia suomiška maniera.

– Velionis, – tęsė policininkas nuleidęs akis, – dirbo mokytoju Tumbos gimnazijoje, gyveno naujame rajone. Namuose nieko nebuvo. Aš paskambinau į duris kelis kartus. Nežinau, kodėl nutariau apeiti aplink namą ir pažiūrėti vidun per langą pasišviesdamas žibintuvėliu.

Policininkas nutilo. Lūpos virpėjo, jis ėmė nagu krapštyti kėdės rankeną.

– Būk geras, pasakok toliau, – paprašė Jonas.

– Ar būtina, nes aš... aš...

– Tu radai berniuką, jo mamą ir penkerių metų mergaitę. Gyvas išliko tik berniukas.

– Nors aš maniau... aš...

Vyras nutilo, jo veidas išblyško.

– Ačiū, Erlandai, kad atvykai, – padėkojo Jonas.

Vyras skubiai linktelėjo, atsistojo, sutrikęs perbraukė ranka purviną striukę ir išėjo.

– Visi buvo supjaustyti, – pratęsė Jonas. – Visiško bepročio darbas. Smarkiai sudarkyti, suspardyti, sumušti, subadyti, o mergytė... perkirsta pusiau. Apatinė kūno dalis gulėjo ant fotelio prie televizoriaus, o...

Jonas nutilo ir pažiūrėjo į Eriką, paskui pratęsė:

– Atrodo, kad žudikas žinojo, jog šeimos tėvas yra stadione. Tuo metu vyko futbolo rungtynės, jis teisėjavo. Žudikas palaukė, kol jis liks vienas, tada nužudė, žiauriai supjaustė, o paskui nuvažiojo į aukos namus nužudyti kitų.

– Ar viskas įvyko būtent tokia tvarka? – paklausė Erikas.

– Man atrodo, kad taip, – patvirtino komisaras.

Erikas perbraukė sau per lūpas drebančia ranka. „Tėvas, mama, sūnus, duktė“, – pagalvojo jis ir pažvelgė Jonui į akis.

– Žudikas norėjo išžudyti visą šeimą, – ištarė Erikas tyliai.

Jonas abejodamas skėstelėjo rankomis.

– Kaip tik todėl... Vis dar nerandame vieno šeimos nario, vyresniosios sesers, kuriai dvidešimt treji. Nežinome, kur ji. Neradome jos namuose Sundbyberge, vaikinų namuose taip pat. Gali būti, kad žudikas irgi jos ieško. Kaip tik todėl norime apklausti liudytoją kaip galėdami greičiau.

– Grįžtu į palatą ir atidžiai apžiūrėsiu berniuką, – nutarė Erikas.

– Ačiū, – padėkojo Jonas.

– Tačiau mes negalime rizikuoti paciento gyvybe, kad...

– Suprantu, – nutraukė jį Jonas. – Bet turite žinoti, kad kuo ilgiau mes svarstysime, nuo ko pradėti, tuo daugiau laiko suteiksime žudikui ieškoti sesers.

– Galbūt turėtumėte apžiūrėti nusikaltimo vietą, – pasiūlė Daniela.

– Specialistai jau dirba.

– Verčiau važiuokite pas juos ir paskubinkite, – paragino Daniela.

– Tai vis tiek nieko neduos, – atsakė komisaras.

– Kodėl?

– Tose vietose rasime šimtų, gal tūkstančių žmonių DNR.

Erikas grįžo į berniuko palatą. Atsistojo prie lovos ir ėmė stebėti jo išblyškusį, sužalotą veidą. Kvėpavimas vos girdimas. Lūpos sustingusios. Erikas ištarė jo vardą ir berniuko veido raumenys truputį skausmingai įsitempė.

– Josefai, – tarė jis tyliai dar kartą. – Aš esu Erikas Marija Barakas. Aš esu gydytojas ir dabar tave apžiūrėsiu. Linktelėk, jei supranti, ką sakau.

Berniukas gulėjo visiškai nejudėdamas, tik pilvas kilnojosi su kiekvienu trumpu kvėptelėjimu. Tačiau Erikas pamatė, kad vaikas jį suprato, bet paskui jo sąmonė užgeso.

Po pusvalandžio Erikas grįžo pas laukiančius Danielą ir komisarą. Abu sužiuro į jį.

– Ar jis išgyvens? – paklausė Jonas.

– Per anksti spręsti, bet jis...

– Berniukas yra vienintelis liudytojas, – nutraukė jį Jonas. – kažkas nužudė jo tėvą, motiną, jaunesnę sesutę ir gali būti, kad dabar ieško jo sesers.

– Mes žinome, – atšovė Daniela. – Bet manome, kad policija turėtų ieškoti jos, užuot trukdžiusi mums.

– Mes ieškome, bet kol kas nesiseka. Turime pakalbėti su berniuku, nes jis tikriausiai matė žudiko veidą.

– Gali praeiti savaitės, kol bus galima jį apklausti, – pabrėžė Erikas. – Juk negalime priverstinai pažadinti jo sąmonės ir pasakyti, kad jo šeima išžudyta.

– Bet galima taikyti hipnozę, – ištara Jonas.

Visi nutilo. Erikas prisiminė, kaip važiuojant į ligoninę snai-guriavo virš Brunsvikeno, kaip snai-gės krito virš tamsaus vandens tarp medžių.

– Ne, – sušnabždėjo jis.

– Ar hipnozė nesuveiktų?

– Aš apie tai nieko neišmanau.

– O aš labai gerai įsimenu veidus, – plačiai nusišypsojo Jonas. – Jūs esate garsus hipnotizuotojas ir galėtumėte...

– Aš nebuvau tikras hipnotizuotojas, – nutraukė jį Erikas.

– Aš taip nemanau, – nesutiko Jonas. – O dabar iškilo būtinybė.

Daniela paraudo ir nudelbusi akis šyptelėjo.

– Aš negaliu, – pasakė Erikas.

– Už šį pacientą atsakau aš, – griežtai pareiškė Daniela. – Ir manęs nežavi mintis apie hipnozę.

– O jeigu įsitikintumėte, kad pacientui tai nekelia pavojaus? – neatlyžo Jonas.

Erikas suprato, kad komisaras jau buvo pagalvojęs apie hipnozę, dar iki jiems susitinkant, ir kad tai visai neatsitiktinė mintis. Jonas Lina iškvietė jį į ligoninę ne todėl, kad Erikas yra ūmaus šoko ir pavojingų traumų ekspertas. Komisaras norėjo pamėginti įkalbėti jį užhipnotizuoti pacientą.

**ĮSIGYKITE
KNYGĄ DABAR**

obuolys.lt